

Skogsblamman

Det väste en blomma vid granarnas fot,
I skogen bland massa och ljung;
Den lilla knappt syntes vid fjätternes fot,
Men stod där så älsklig och lugn. ::

Så fruktar du ej att i skogen stå gömd,
När skuggorna kring dig stå vakt;
Nej, aldrig jag utaf min Herre är glömd,
Han också på blamman ger akt. ::

Men längtar du ej att i drifhuset stå,
Och dafta till människors behag?
O, nej jag trifs bäst bland de ringa och små
Jag föddes till skogsblomma jag ::

Men snart skall för vintliga stormar
du dö, Du blomma som strålad nys.
Då slumrar jag in under täcket af snö,
Och vaknar vid vårsalens kyss. ::

För läcken haf tack, lilla blomma så kär
Är enslig och bortglömd min stig.
Den hand som dig skapat, min Faders ju är
Han vårdar sig even om mig. ::

Kerholm den 29. April 1842